

Műfajteremtő műsorvezetők

Az idei Könyvfesztiválon, a könnyedebb stílusú írások között figyeltünk fel D. Tóth Kriszta [’99] és Süveges Gergő [’99], a két közismert fiatal televíziós, hangvétel és szerkesztés tekintetében egyaránt formabontó könyveire. A kiadványok közötti nyilvánvaló rokonság okáról, valamint családképekről, a közszolgálati és az egyetemi tanulmányok kapcsolatáról beszélgettünk az öregdiákokkal, akik a Trefort-kert magazinnak nyilatkoztak először közösen.

GÉGÉNY ISTVÁN

– Mi lenne, ha a fűben ülve beszélgetnénk? — adta meg Kriszta az ismert személyekkel szemben szinte kötelezően elvárt távolságtartásnak mindjárt az elején a kegyelemdőfést. Gergő — világos nadrágja és a zöld növényzet találkozási kapcsán, talán távol levő felesége nevében is — sóhajtott egyet, ám ő sem ellenezte a hallgatói éveket idéző, lazább ülémódot, így hamar a Szabadság tér kelős közepén találtuk magunkat. A közelünkben játszadozó gyermekek, a szaladgáló kutyasok, a békésen nézelődő nyugdíjasok

Az *Apa-kép-írás* humorral, néhol öniróniával is átszótt tárcáit 2003-ban, első lánya érkezését követően kezdte írni Süveges Gergő, a büszke édesapa, akinek beszélgetésünk után, de még lapzárta előtt megszületett a negyedik gyermeke. A világhálón közzétett sorozat átszerkesztett, rövid bevezetőkkel ellátott változatát veheti kézbe az olvasó – öt év családi kalandjait, apaszemmel. A *Lolával az élet* nem kevésbé könnyed olvasmány. Szerzője, a lányának 2005-ben Belgiumban életet adó D. Tóth Kriszta a Nők Lapja hetilap felkérésére fogott bele az egymást követő epizódok lejegyzésébe. A most megjelent, meglepően „nyitott”, szókimondó könyv a visszajelzések, valamint az események elő- és utóélete nyomán kerek történeté formálva enged bepillantást egy nemzetközi család életébe, ahol nem a karrier a legfontosabb.

– Bár a képernyőn mindig öltönyben vagyok látható, ez csupán munkaruha. Nagy meg-

családommal vagy a barátainkkal érzem jól magam. Ha csak alvás közben látnám a gyermekeimet, telefonon hallanám a hangjukat, nyilván nem tudtam volna megírni ezt a könyvet. És különben is: szülő a gyermekének nem adhat nagyobb ajándékot, mint együtt töltött időt és testvéreket. Talán a legnagyobb dolog, amit egy apa elmondhat magáról: ismerem a gyermekeimet, és ők is ismernek engem.

– Egy ember, egy nő sok minden egyszerre. Ha engem megkérdeznek, hogy ki vagyok, először mindig azt mondom, hogy „édesanya”. Ezt követi a „feleség”, az „újságíró”, a „barátnő” és egyéb megjelölések — veszi át a szót Kriszta. – Nem könnyű összeegyeztetni a munkahelyi elvárásokat a családom minden napjaival, de ragaszkodom hozzá, hogy minél több időt lehessen együtt a lányommal, s mindig én adom neki lefekvés-kor az utolsó pusztit. Ebből nem engedek. Ha Lola nem születik meg, talán még mindig Brüsszelben dolgoznék. Az legalábbis biztos, hogy azért döntöttünk úgy, hogy Magyarországra költözünk, mert a kinti munkám mellett nem tudtam volna annyit együtt lenni a lányommal, amennyire szüksége van.

– Különségnek érzem közöttünk, hogy én elsősorban férjnek tartom magamat, csak utána édesapának. A gyermek nem lehet cél, a házasságnak nélküle is működnie kell. A két házastárs közötti szeretet tartja életben a családot, nem pedig a

„Ha csak alvás közben látnám a gyermekeimet, telefonon hallanám a hangjukat, nyilván nem tudtam volna megírni ezt a könyvet.”

s a nyár utolsó napsütéses óráit kihasználva piknikező fiatalok igazán alkalmas háttérrel nyújtottak az interjúhoz, hiszen két, családi történeteket magában foglaló, életszagú könyv adta meg együttlétünk apropóját.

tiszteltetés számomra, hogy a Magyar Televízió műsorvezetője lehetek, örülök, hogy itt dolgozhatom, de ez az életemnek csak egy része — nyitja meg Gergő a családi gondolatkört. – Leginkább rövidnadrágban, a

Az volt a célom, hogy megmutassam, családban, ráadásul nagycsaládban élni jó — bár sokan bolondériának tartják.

gyermek tartja egymás mellett a szülőket. A gyermeknek erős, összetartó közösségre van szüksége. Ideális esetben oda érkezik – ajándékként.

– Ebben viszont egyetértünk: a gyermek csodálatos ajándék, teljes jogú tagja a családnak. Az írásaim nyomán egyébként sokan kérdezik, hogy lesz-e Lolának testvére. Lesz, de hogy mikor, azt nem elsősorban a nyilvánossággal szeretném megosztani.

NEVENINCS MŰFAJ(OK)

Adódik a kérdés, vajon miért kezd sorozatot írni a magán-életéről két közismert tévés személyiség, ráadásul — megannyi különbözőség ellenére — gyanúsán hasonló típusú rövid családmesék formájában. Majd ezt könyv formájában egyszerre meg is jelentetik. Ráadásul kollégák.

– Amikor belekezdtem, eszembe sem jutottak Gergő írásai — oszlatja el kétségeinket Kriszta. – Minden első gyer-

mekes szülő meg van győződve arról, hogy csak vele történnek meg bizonyos dolgok. És ez így van jól. Az más kérdés, hogy nem mindenki írja le őket. Mindig is része volt az életnek az írott szó. A lányom születése pedig tökéletes inspiráció volt. A *Lolával az élet* sorozat és a könyv is saját koncepció alapján született, meglehetősen egyedi hangvételben. Olykor kíméletlenül őszintén, nem finomkodva írok nagyon is valós jelenségekről, nem titkolva azt, ami fáj. De nagyon jó elolvasni néha mások történeteit is — amikor lehetőségem van rá, szívesen elolvasom Gergő írásait.

– Viszonylag ritkán olvasok Nők Lapját, amikor viszont igen, Kriszta cikkéhez mindig odalapozok — tehát Gergő is találkozott a másik család történeteivel. – Az biztos, hogy a nyilvánvalóan létező párhuzamok ellenére a két könyv mégis teljesen más. Igaz, hogy mindkettőt egy szülő írja a gyermekéről, gyermekeiről, de egész más nézőpont az, amikor egy anya ír a gyermekéről, illetve amikor egy apa ír a három gyermekéről.

– Nincs két egyforma gyermek — teszi hozzá Kriszta —, még egy családon belül sem. Ezért, valamint a saját személyiségünk, stílusunkból adódóan is két teljesen különböző történetről van szó.

– Ebben a témában rengeteget lehetett eddig is olvasni: az *ős-szes kismamamagazin*, *babamagazin*, *szülői magazin*, *családi magazin* közreadott számos ilyen történetet. Én azért szerkesztettem könyvet ezekből a tárcákból, mert nagyon kevés apai szem-szögből megírt kiadvány létezik. Inkább azt látom, hogy anyagyerek kapcsolat témájában nagyon sok írást közreadnak a különböző magazinok, más-más szinten, gyakran jó tanácsok tömkelegével, s talán nem a kellő őszinteséggel. Nyilván utóbbi miatt érezte fontosnak Kriszta is, hogy ugyanerről írjon, de teljesen más stílusban.

– Így van. És azt hiszem, mindketten vigyázunk arra, hogy ne adjunk direkt tanácsokat.

– „Ez a saját bombabiztos módszerem, ez csak így működik, és ezt eszi a gyerek, és ezt imádja, te is ezt csináld” – na, ezt nem. Az volt a célom — akármilyen fennkölt hangzik is —, hogy ebben a mai világban, amikor minden második házasság tönkremegy, amikor minden második-harmadik gyerek egykeként, vagy szülő nélkül, vagy egy szülővel nő fel, akkor megmutassam, hogy létezik család, és megmutassam, családban, ráadásul nagycsaládban élni jó — bár sokan bolondériának tartják. Tehát hogy miként működik egy általam normálisnak gondolt, egy apából és egy anyából, vagyis egy férfiből és nőből álló, több gyermeket is vállaló család, bepillantást engedve a gyerekek lelkébe és a család lelkébe. Anynyiféle életről látunk-hallunk a médiában. Miért ne halljunk erről a sokak által megmosolygott, béklyóként és börtönként emlegetett, ám valójában csodálatosan felszabadító életformáról is? Ez is egy út, amely választható, járható, s amit sokan láncnak, korlátozásnak gondolnak, az valójában kapaszkodó, úgyhogy én azt mondom: érdemes ezen az úton járni — mondja Gergő, s amikor rákérdézek, összesen mennyi gyermeket terveznek, jelzi, egyelőre a négyes számot érzik teljesnek. Ezt már házasságkötésük előtt is így gondolták, de nem zárják ki, hogy további testvérek születessenek. – Eddig is mindig az adott helyzetben döntöttünk és csak a következő gyermeket terveztük; azt a kérdést tettük fel magunknak, hogy van-e energiánk, szeretetünk, türelmünk még egy gyermekhez. Eddig úgy éreztük, igent tudunk mondani.

– Engem egy kereskedelmi televízió műsorvezetőjeként ismert meg az ország. Sokat kellett szerepelnem a könnyű műfajú sajtóban, hiszen a csatornának a minél több megjelenés volt a fontos — emlékszik vissza Kriszta a nem is olyan régmúlt eseményeire. – Elkövettem hibákat, amelyekből tanultam. És amelyekre valószínűleg szükség volt ahhoz, hogy most,

amikor már nemcsak a saját, hanem a gyermekem sorsáról is fontos döntéseket kell hoznom, bölcsőbb legyek. Ez a könyv is ennek jegyében született.

Megmutatom, amiről úgy érzem, hogy másokat is gazdagíthat, s megtartom magunknak, ami csak ránk tartozik. Szerintem nagyon fontos, hogy sok ilyen könyv szülessen, minél többféle embernek a tollából. A lényeg az őszinteség. Hogy nyíltan beszéljünk mindenről: lelkületről, családmódeletről, arról, hogy miként éljük az életünket, hogy mit tartunk értéknek. És az olvasó leülhet egy könyvesboltban, egy kávézóban, maga elé tehet 4–5 ilyen könyvet, és azt mondhatja: ez is szép, az is szép — lám, milyen sokféleképpen tud szép lenni egy család. Mert szerintem egy család igenis sokféle lehet. Sokszor önhibájukon kívül egyedülálló édesanyák nevelnek boldog, kiegyensúlyozott gyerekeket. Fontos, hogy tudjuk, a világ annyiféle, ahányan élünk benne. Nincs egyetlen helyes megoldás.

Ha már az indító okra választ kaptunk, nem hagyhatjuk ki, hogy megtudjuk, mi ezeknek az írásoknak a műfaja a szerzők szerint. A kérdés — némi meglepetésre — heves ellenreakciót szült...

– Muszáj?
– Feltétlenül szükséges ez?
– Megfogadtam — tiltakozik Kriszta —, hogy nem sütök

bélyeget a *Lolával az élet*-re. Az biztos, hogy nem babanapló, hiszen sokkal több annál.
– Ha mindenképpen el kell nevezni valahogy — menti a helyzetet Gergő —, akkor az én tárcáim az apa-kép-írás műfajában íródtak.

A játékos válasz szójátékra indítja az újságírói elmét: akár mindkét, illusztrációkkal színesített írásra illene a család-képregény megjelölés...

NEM A NÉZETTSÉG A LEGFONTOSABB

Az ELTE BTK öregdiákjainak záró gondolataiból kiderül: nem csupán a véletlen műve, hogy a maradandó értékek iránt fogékony hallgatótársak néhány éven belül munkatársak is lettek.

– Nem véletlenül váltottam a kereskedelmi csatornák világából a közszolgálati televízióra —

meséli Kriszta. – Az itt képviselt értékek közelebb állnak a szívemhez. Van egy kitűzött cél, amiért érdemes tevékenykedni, s ez nem a nézettség, meg egyéb gazdasági előnyök. Mindenki a saját lelkiismerete szerint dolgozik. Mindazonáltal kedves emlékek fűződnek az első tévés munkámhoz: a ma már sajnos nem létező TV3 csapatába közvetlenül az egyetemről kerültem be, s a média szak egyik tanárát, aki bevezetett a televíziós munka világába, mind a mai napig mentoromnak tekintem.

– Én egészen konkrétan a Bölcsészkarunk köszönhetem — mondja Gergő —, hogy televíziós műsorvezető lett belőlem, hiszen ott ért a meghívás: legyenek a Duna Televízió műsorvezetője. A két választott szakom — magyar nyelv és irodalom, illetve magyar mint idegen nyelv — jól jelzi, hogy az egyetemi évek kezdetén nem volt egészen

konkrét elképzelésem róla, mi szeretnék lenni. „nézelődtem”. Amikor a „Dunába” hívtak, azt mondtam magamban: sok dolgot kipróbáltam már, volt többek között versmondás, volt diákszínpad; televízió még nem volt. Próbáljuk ki ezt is! Két év után, egy pályázatot elnyerve kerültem át az MTV-hez. Szívesen dolgozom itt, már csak azért is, mert a közszolgálatosság mércéjét jelent számomra, amelyhez lehet igazodni.

– Az egyetem kinyitotta előttem a világot. Vidéki lány vagyok, s ezt büszkén vállalom. Bárcsak mindenkinek lenne egy olyan békés, kedves városa, ahová visszatérhet, ahová elmenekülhet a világ zajától, mint az én Kaposvárom. Amikor a fővárosba kerültem, sok lemaradást kellett behoznom, hiszen diplomaták gyerekei, magabiztos, világlátott budapesti diákok vettek körül. Rengeteget olvastam, behoztam a lemaradást, s egy külföldi ösztöndíj révén fél évig az Egyesült Államokban is tanulhattam.

– Számomra elsősorban értékes emberi kapcsolatokat adott az egyetem, s nem pénz vagy karrier szempontjából — valóban „emberi”, baráti kapcsolatokról van szó.

A derűs beszélgetést követően nem számított meglepetésnek, hogy kérésünkre — néhány fotó erejéig — bátran hintába pattant a két műsorvezető. Arcukon, mosolyukban ott volt a családi élet öröme, amely — ezt biztosan többen észrevették már — visszatükröződik a képernyőn keresztül is.

Mindkét könyv története tovább folytatódik – időről időre újabb epizódokkal bővülnek a két család mindennapjait bemutató sorozatok.

Kriszta írásai a világhálón:
<http://lolavalazélet.blog.nlcafe.hu>
Apa-kép-írások Gergő honlapján:
<http://www.suvegesgergo.hu>